

TERÉK ANNA

Sor

(Részlet a *Csend* című darabból)

Fiú

Kora reggel,
éhesen állsz be a sorba és fázol.
Júniusban hiába van meleg,
üres gyomorral a tűző napon
a két kezed megfagy.

Télen szakadt a cipőd és rövid már
a tavalyelőtti nadrág,
kilóg a bokád, nyalja a hideg
minduntalan.
A melledig csúszik a tél,
beléd markol és csak rázza,
rázza ki belőled a meleget.

Vannak öregek,
akik megengedik, hogy nekik dőlj.
Akkor kicsit könnyebb a sorban állás.

Érzed a kenyér illatát,
a pékség összes nyílásán
utat tör magának.
Markolja a hasadat.

Próbálok a sapkámat
minél mélyebbre húzni az arcomba,

ha apám a pékség felé jönne,
ne ismerjen fel.
Belül, a fejemben
a csontokon csorognak a könnyek,
anyám is készíti előre az arcát,
nem lehet megszokni a pofonokat.

Apám ahányszor észreveszi,
hogym ott állok sorban,
üvölt rám az utcán.
Mindenki látja, mindenki hallja,
de csak hátrébb lépnek,
nem csinálnak semmit.

Olyankor este úgy elveri anyámat,
hogym az nem tudja felemelni
se a szenesvödröt,
se magára húzni a takaróját.

Apa

Engem ne szégyenítsetek!
Találjátok fel magatokat,
ne kelljen a többi emberrel állni.
Rólam aztán ne pofázza senki,
hogym nincs mit itthon enni.
A faszomat kell sorban állni
egy háborúban.

Fiú

Egyszer egy öregember
meg akart védeni, a pékség előtt apámtól.
Együtt álltunk akkor már két órája sorban,
én nagyon fáztam,
az öregember még jobban,

hát mondta, dőljek neki nyugodtan,
legalább támasztjuk, melegítjük egymást.
És akkor meglátott apám,
és üvöltött,
hogy miért állok én sorba,
van otthon mit enni,
és szidta anyámat, hogy mocskos kurva,
mert a gyereket állítja be maga helyett a sorba,
és apám leheletének hagymaszaga volt.

Az öreg meg, gondolta, meg fog védeni,
mint egy bajtársat.
Apám ököllel ütött a fejére.
Folyt a végén az orrából a vér.
Az emberek meg álltak és nem csináltak semmit.
Mindenki tudta,
apám honnan jött vissza.

GOLYÓK

Az első golyó szakított szét mindent.
Az első golyó, ami kijött a csőből.
Apám ujjának egyetlen mozdulata.
Mi van egy golyó röppályájának a végén?
Mikor beleszapódik a testbe?

Ki kéne szedni
anyám szívéből a golyókat.
Annyi mindent vernek bele
a szívünkbe.
Ütik, verik, hasítják.
Ütik, verik, hasítják.
Kifolyik az oldalán a vér.

Még láttam a szemét.
A lövésre kinyitotta.
És kinyitottam én is a szájam,
de nem jött már ki belőle hang.
Mintha ennek a fájdalomnak
már nem tudtam volna hangot adni,
annyira mélyről jött,
szakadt fel a hasam aljából,
abból a pontból, ahol
az élet reménye lakott.
Elernyed a végén mindegyik test, hiába
tolják, húzzák, szakítják.
Tolják, húzzák, szakítják.
Felhorzsolja bőrünket a szél.

Végül úgysis a föld alá fektetnek
mindenkit.

Darabjaira bomlik minden,
ez az ócska test nem tart ki.
Törik, zúzzák, morzsolják.
Törik, zúzzák, morzsolják.
Szanaszét visz bennünket a szél.